

[Ninn-Hansen]

har gjort – det, der kunne lade sig gøre – i Norge, hvorfor så ikke her?

Jeg vil samtidig sige til udenrigsministeren, der også interesserer sig for den sag: skulle det være så umuligt at stoppe lønglidningen på det private arbejdsmarked, når man siger til hele erhvervslivet, at de skal standse deres priser? Der er dog en sammenhæng i dette. Jeg forstår altså ikke, at man på den måde afviser en forhandling angående dette forslag. Udenrigsministeren bekendtgjorde ikke, hvad det er, venstre ønsker, og derfor var det nok rigtigt, når jeg konstaterede, at der kom et nødskrig fra venstres politiske ordfører, om der dog ikke var nogen, der ville hjælpe. Det ville vi, men vi får ikke forslaget.

Udenrigsministeren siger, at jeg ved da meget godt, hvordan det er i en regering, en regering er en helhed. Fuldstændig rigtigt, sådan synes jeg også regeringen bør virke, men det, venstre skal lade være med – og det er et godt og venligt råd – er at prøve på på én gang at være regering og opposition, for det lykkes ikke. Venstre er medlem af en regering og må selvfølgelig være loyal over for denne, men så skal man ikke sige, at man har et forslag, når man ikke vil oplyse, hvad det består i.

Jeg gør opmærksom på, at det, vi interesserer os for – det er også et svar til arbejdsministeren – i forbindelse med dyrtidsportioner, det er skattelettelser. Arbejdsministeren, hvis tale jeg hørte på med megen glæde i øvrigt, kan ikke sige, at denne tanke er urealistisk. Jeg tror, mange lønmodtagere ville foretrække skattelettelser fremfor de lønforhøjelser, som de alligevel selv skal betale senere på anden måde.

Arbejdsministeren sagde noget ganske rigtigt; arbejdsministeren sagde, at det, det konservative folkeparti ønsker, er på én gang at tilfredsstille Dansk Arbejdsgiverforening, funktionærerne og tjenestemændene. Det er ganske og aldeles rigtigt, det ønsker vi, det arbejder vi for, og vi har stillet forslag, der kan opfylde dette. Regeringen har gjort det stik modsatte. Vi mener, at vi har stillet forslag, der kunne være brugelige i denne situation. Regeringen ønsker ikke at forhandle dem; det er der ikke noget at gøre ved. Vi får den beklagelige situation, at et antal medlemmer, der ikke tæller halvdelen af folketinget, vil gennemføre en ordning ved afstemning om noget af det mest vidtgående for

arbejdsmarkedet og for økonomien her i landet, der er set længe. Vi beklager, at man ikke fra regeringens side vil samarbejde med folketinget. Det var det, vi ønskede.

Til sidst skal jeg blot oplyse vedrørende afstemningen: vi stemmer imod det lovforslag, vi behandler her. Vi gør det samme med de lovforslag, der er knyttet direkte til overenskomsterne, forslagene vedrørende ferieloven og medhjælperloven. De to sidste lovforslag, om offentlig sygesikring og tjenestemandspensionen, har vi ikke noget imod, derfor undlader vi at stemme. Det er jo en del af komplekset, og vi kan altså ikke stemme for.

Brusvang (CD):

Når jeg på centrum-demokraternes vegne på indeværende tidspunkt har anmodet om ordet, er det alene for at sige noget om vort principielle forhold til regeringen på grundlag af det, vi har oplevet.

I oktober 1978 gav vi et tilsagn om at medvirke til parlamentarisk ro omkring regeringen. Det skete i forventning om, at den nye, brede regering skulle skabe grundlag for brede og bredt accepterede løsninger, for bedre løsninger. CD troede ikke på – tror ikke på og ønsker ikke – at der ville blive indgået forlig med kommunist og lignende. Vi troede heller ikke på, at der ville blive indgået et forlig omfattende fremskridtspartiet; det sker i hvert fald ikke i de førstkomende år, afstanden er for stor. Men når det drejer sig om et forlig med de midterpartier, som gang på gang har haft vilje til, ønske om og evne til at tage et medansvar, må vi altså med beklagelse konstatere, at forventningen til SV-regeringen i så henseende har lidt skibbrud.

Jeg synes, at det, vi har været vidne til, har haft en tragikomisk karakter. Jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at det på sin vis minder mig om situationer, som jeg erindrer fra ungdommens indianerlitteratur. Jeg har for mit indre blik her i de sidste dage forestillet mig de blegansigtede venstrevikinger fra Danmarks forhenværende liberale parti stående bastet og bundet ved pælen, og uden sammenligning i øvrigt har jeg forestillet mig rødhudernes stammehøvding, Jern-Anker, triumferende true dem med Thomas-Auken – jeg mener altså tomahavken. Uden